

Двобојно Крило Орфичког Ветра

*Чудна би ноћ у којој се толики даси губе
на раскршћу одаја...*

*И ко то, дакле, пре зоре лута по границама
свега са тим криком за мене ? Која то отерана
позната девојка уз фијук крила нађе да посети
друге прагове, која то зостављена позната
девојка,*

*У часу над непостојане констелације, изме-
њујући своје речи за људе изгнанаства, скреће
ка пустињама у тражење места чистог ?*

(Сен-Дон Перс: *Изгнанаства*)

Сребрно крило космоса – сневајући дух мајке, која уједно беше и кћер-душа светлометно преуређеног хаосмоса, још се сред своје прасамоће поигравала двојно-вихорском силом; оном која беше Сном исповрнут левак њеног самопретапања у непознат домен. Или то беше однос ње према у-Сну-згођеном светло-заметку далеко-будуће васионе; – према њоме смишљеном закону сапостојања безбројних светова; – према златокрило-шумној кретњи Детета Ероса, које се провлачило кроз циновско цвеће: дивни плод водокорене земље. Дакле: “Лахор и море у изрекама нашим и у рађању закона наших...” *

“...Правило дато с највишег сјаја: женско тело – златан број!”***: управо стога **њена двојно-вихорска** сила одговараше **њеним** двома крилима, што сачињаваху **струјну осмицу**: – трочетвртински већем, *левом крилу* (које је црно, са плутајућом белом тачком у себи) и једночетвртински мањем, *десном крилу* (које је бело, са фиксираном црном тачком у себи).

А **њено** лево крило јесте место брзих измена; лаких спојева између сила светлости/поретка/средишта и таме/хаоса/вакуума; док је *сам догађај суочавања* између те две супротности – као оно још несазнатно извориште њиховог испреплетано-сударног, предсвесног кретања – одсликано на **њеном** десном крилу.

Оно што изражава лево крило (*однос у самој праметафори – кружној слици подземног неба*) трајније је од оног што је представљено десним (*сусрет двеју паралела, од којих једна мора да преклопи другу – десна леву – и тиме заузме њено место*). Зато се десно крило урушава-унутар-себе, постајући “слепо око”: ограђено стрмо језеро, каквих има у поларним пределима. Стога је и само то и такво “око” фиксатор крајносног учинка Крилом Олујне Ноћи захваћене “кавге светлометне”*, заподенуте између узајамно супротстављених идеја, разбијено-рефлексних сличица – што одговараху свој будућој неизбројности засебно-сунчаних светова.

* * *

А) “Страшни прстен сањара”*** најпре беше обруч уситњења црног кристала – *сунца свете меланхолије*; или је *он* у-себи-заспало око – што гледа, кроз свој мајушни прозор, један далеко-одгођен судар светова. И то је потрага сневача-у-сну за *местом пресека* – дакле, *у сну сан*, као онај тражени *стамен-сред-хаоса*, који би уједно био *кристална подструктура* подржавања олујно-водене – помахнитало етеричне – површине превирања писарског мастила. А то је оно мастило које трајно притиче с лила-плавих језичака – засољено-капљавих исећака пенушаве плиме говорних светова.

Међутим, беличаста звезда-месец – *кошута ваздушног простора све-срца, у свом прогонству* – беше отцепљено бело средиште црнила тога прстена – у виду преудаљеног јаства Крилате Ноћи. Али – иако сама бела – она поседоваше црну тачку, као урођену клицу зла у нествореној светлости. Та еонски удаљена тачка, место помраћења првог сунца (звезде-месец), беше она дуго тражена тачка укрштања, представљива сликом времена “од пре стварања”; тачније, приказом укрштања паралела у простору опште неодређености – од којих је једна нужно морала да превлада, како би уопште дошла до појма о самом месту узајамно жељеног им сусрета /у једној принципијелно незахватљивој бесконачности/.

Б) Догађај инверзије праосновне супротности левог и десног:

У левог крила – **бела тачка у црном пољу** чини *будност кћери* /душу првоствореног космоса/; и она је згођена унутар јајета сопствене јој светлозачетне мајке, која беше уједно мајка свепротежног даха хаосмоса – детета крилатих сандала; док у за трећину мањем пољу *десног крила* обитавајућа **црна тачка у белом пољу** (које је само близином увеличана бела тачка црног поља: – њен **подскуп**) јесте тачка зрачења што је отргнута од путање свеобухватне свести – талог себе-прождируће кружнице светлости. Та тачка је уједно вршак копља изазивања онаквог грча у дно-онемелом јој срцу – скритом пулолку васионе – какав једини изнова покреће тајно-колажерски рад његове светло-заметне пумпе.

Бела тачка беше подскуп црног поља левог крила, а црна тачка сегмент белог поља десног крила – које је, са своје стране, такође, **одметнута подскуповна тачка**: с десне/исклопне на леву/уклопну страну. Тако *црна тачка најпре разбија и изгони белину поља десног крила, и спаја се са црнилом поља левог крила – кога изнова извлачи на десно, и тако истргава-за-себе проширен простор појавне могућности: – чистину оспољења своје тамнобојевне есенције*. Тако лево крило (као хаос/зло) нестаје и постаје само одсјај црнила десног (као развојне јединице космоса/добра); те се још међутренутно испуни мрким пегама, које су обрнут одсјај светлих пега десног крила – *где је свака за себе засебна оаза, као одломак разбијене белине једне бескрајне пустиње – уочишта свих изгнанствених дахова!*

Отуд следи двоунакрсна замена давним заветом постављеног односа – између сила добра/белине и зла/мрака; и то замена од које постаде управо онакво чвориште света какво доби облик трновито-ломног венца распећа. И тај венац, исплетен око срце-пулсног средишта самоизронеле васионе, једини беше кадар да ослободи *лако-раскидиве ланце грађења изворно подстицајних конфигурација лажи* – из оквира купасто му самоувијене руже најдубљег уроњеног дисања; то јест, руже упијања млека с далеких звезданих путева, и то све до у крајње-стекнуту бестрасно-етеричку крв. То је, дакле, она ружа одбеглог срца која прва доби ореол поларне сјајности: два зракаста крила, што се узносе на постоље ледено-погледног предобезбеђивања јединог плодотворног исхода ове непланиране пловидбе: проход најпркоснијег чуна уздужног пресецања небеса! И тек то би био чун чудноватог проношења – кроз бездан помахнитале ноћи – Мајчиног бескрајно издетаљисаног амблема чела. Дакле, *незавршиво растућа, солна ружа патње у виду једног надневидљивог владарства*, за Мајку сâму уједно нове и старе, самораскорењено свепроткивајуће – и тиме већ неизбројно редуплицирајуће – круне закивања-у-себе пресека свих супротности; тачније усађивања-у-теме Њене главе *подрхтавајућег пера* изражавања *опште срчане слабости*, као уједно места пораћања жеље-за-падом гигантског костура васионе – у бескрајно себе-дорађујуће **поддетаље** (у склопу у њега већ уграђених детаља); – у вољно-душевени аспект света; – у прасветом исповрнут вишак смислености, у виду свих оних полускривитих обличја какви се иначе појављују само у магновењу. Отуд:

- *с једне стране*: негативно добро: – пали макрокосмос, као сенка/наличје оживотвориве кћери, душе-микрокосмоса; његов учинак је збиљско зло: на-себи-застала неутралност даха једне сведочеће свести; дакле зло које је постало путем хипергенерализације обличја хомогене белине празне свести. Тако ситно избрушен кристал стваралачке празнине, некад препун слободних валенци сопствених развојних детаља, беше замењен злокобном представом о празном белом јајету гутања сопственог пратворца – **смелог уметача искре**, што изазива предстваралачки лом унутар њега самог.
- *с друге стране*: негативно зло, односно, зло као *иронијски поступак*; његов учинак је већ на својој првобитно-идејној равни једно себе-озбиљено добро: – из-нигдине-постали дух погледног доразвијања свему премашајних закона хаоса. Из шупљикаве подземне пећине концентричног проширивања своје утихло-ватрене јеке – *музике која једина слави пустињаке што чекају преображај света* – изненада се уздигло дрво: свежином вечно-продужног живота бременито дрво – што беше попут митског гиганта. Јер његова увис пружена, тамно-вијорећа крошња усисаваше (кроз властити адвентивни корен) читав светлосни океан горње небеске куполе; те дахом својег бешумног додира заокреташе све за-њу-окомито закачене звезде – *светлометне звекетнице* – пут *доњег неба*.

Ц) Ниво дијалектизације једном замењеног односа левог и десног, или ниво убрзаног оспољавања прво-смишљеног облика зла/заблуде:

Учинак тога убрзања јесте мир на нивоу Сферине још ненапукле површине, дакле, хомогена светлост неразликовања; она која својом јарком белином (крајње злослутно) покриваше констелацију мрачних тачака у себи: – неослобођене изворе самопостајућих пламова, који тиме већ беху посувраћени у почетно им стање

(не)-бивства. Али, такав покров сјаја ипак не спречаваше њихове узајамне сударе (несагласја по питању одредбе тачног места њиховог порекла), а тиме ни постанак **пра-вртлога** који (управо као “млин” етера) њихов фиксиран златни број беше фрагментисао у сребрно-златећи безброј. Отуд крајњи учинак исцрпљења тог пра-вртлога јесте разбистравање слике о спојном кључу покретања **музике-из-кутије** – која се зауставља у тачки доње-вакуумског пространства загушивог црнила. Стога би то био кључ у виду **сребрног цимбала**, окаченог у **црном правоугаоном раму**: или би то био кључ у виду сребрно-увијене звезде, што зацељује рану у мозаику још непризване земље патњи: – она једина звезда, што се купа у латичавој посуди збирања сопствених суза. Јер то беху сузе, сталожене у звоно хладно-месечевог српа, које заувек оста да виси – с уздигнутог десног руба разбијеног окна доње-небеског огледала, при том се уз лаган звекет улево клатећи:

*Не користе ту луну више
као што досад користише –
хоћу да кажем као чадор –
што ми се чини чудновато:
атоми су, међутим, њени
у плусак сви распршени
из којег су ти лептири
земни, које свод узнемири,
пратећи се све у корак
(никад укроћена сила!)
донели један узорак
на врху дрхтавих крила.*

(Едгар По: *Вилинска Земља*)

* * *

Дакле: лево и десно крило Мајчино сачињаваху орган спознаје полувремена сред јаве-и-сна. И они се тако узајамно пресецаху – управо као љубавне паралеле у насталом левку хаосмоса – да лево/претпојавно крило беше замењено десним/постајућим, те и обратно, десно левим. Тако лево или Никтино крило (*оно које одсликаваше прошлост*) беше **некада десно** (*оно које наговештаваше будућност*), – будући да је тек само прешло на своју супротну страну. И обратно, десно или Еросово крило (*закон сазнања, као вечно-покретни хоризонт догађаја*) на исти начин бејаше некад лево крило (*облик предсазнавања, као двокрилни кључ подсећања на времена која “никад мимо шкољке сна не бејашу догођена”*). Јер када Крилата Ноћ, тачно одбројаном границом трајања скупног Сна, измакне своје лево/мајчинско крило (– које је уистину десно, одметничко, или себе-стварајуће), тада Ерос губи инструмент свог сталног подсећања на не/догођена времена – и *пада у подземни свет, постајући дајмоном вечно-измицајног циља трагалачке спознаје*. И пошто он – на своје удвостручено, за лет коначно самооспособљено крило – пресликава тек ишчезли однос са родитељским му крилом Никтиним, он уједно и за саму умрлу Никту, преображену у сопствену кћер Нику, обезбеђује **проширен простор самоиздахнућа**: – простор надалеког превођења сваке, управо *њеним* издахом одаслате, лично-тонске нијансе у осету туђе-пространственосне *најезде дахова*. Јер, то су дахови који се (– сви скупа, у свом хоризонталном пресеку –) сусрећу, у току својих међусобно-разилазних путовања кроз *белу ноћ изгнанства*.

*
* * *

То што је костур космоса – *сребрни број* – тек само учинак фосфоресценције (изданак погајно-биљне сржи) оних мрачних тачака које иначе почивају унутар хомогено-белог овоја *прве* светлости (овој какав обавија дати костур), указује управо на следеће: **да је првобитно исписана констелација богова заправо констелација злих богова**, или, тачније, **једног злог бога** (што живи смрћу другог и другости саме) – а који, у већој или мањој мери, беше инфицирао и све остале; – тј. да је **прва елитна скупина на нивоу великог космичког сна предосмишљавања индивидуа, заправо, извесно зло елитне културе**. Или је то зло као пут негативног дораста-до-себе *идеје добра* као, заправо, *идеје* о једном *премашајно-вредносном* поретку слављења/истицања крхкости/сићушности саме. *Јер: свако давање подлоге расту манифестованог зла јесте истовремено и деловање у правцу поништавања његове коренске могућности.*

Отуд је то уједно и пробој *доње* границе сна – што следи у ослобађање *улазне* нити *подземно-небеског* ткања *онемело-гласовите* Жар-Птице. А то је потврда оне снаге што је *ускрсла* с *устрајалог врхунца нечије слабости* – у виду плиме последње-роптајног истицања једне танушне игле узлазног вођства сазвежђа. То је звоњава плиме у вечери, као завршно расподела Катаклотиних власи – дакле, плиме, која само на тај начин постаје јача од кристалне посуде присилно-скупног држања прах-озвезданих сфера на окупу, што их од изнутра, кроз дуго време, надневидљиво преуобличује. И само стога:

*Сном прожимајућа, као сан хладна судбино, ти
Себе откриваш у сну, сан претвараш у величину
Некадашњег у ком стварност почива, претвараш
У свемира посуду, делујући кроз тебе, и с тобом
Безвремено; јер ти не познајеш оно **пре** ни оно **после**,
Стварности, која си. – (...)*

(Херман Брох: *Вергилијева смрт*)

Јер, *пре* и *после* свеобухватног облика судбине стоји *страхотно позадинско црнило*, из кога проистиче *сила снопског освита* – као исконски пратамна жеља-за-опажајем *гакуше саме* на положају јасновидиоца: чисто-погледног преуређиваоца *хаоса*. Јер, тек тиме би се ослободио празан простор за оно *самоименујуће себе, унутар првог будиоца*. Али, то је само онај видилац какав би (– силом сопственог стешњеног пространства, каквог подноси у себи –) преуобличио (тачније, избрусио, путем тихе силе својих сузних капи) дату посуду свог ограничења. И то све до у у чуп очувања зелено-стаништне мекоте, из кога је већ ишчилио сивобеличаст међупростор *јаве и сна*. Јер, ту посуду чињаше *двокрилни оклоп очувања шкољкасте мрклине судбине*, који је – крајње жалостиво – правио увек иста зрнца бисерја. Отуд и она злосрећно заборављаху на разлике међу собом, те западаху у сан стерилно-белог јајета – које с једном непојамном немилосрдношћу беше препокрило песму раситњених кристала. Али захваљујући овом осматрачки-подземно уједињеном деловању, та се беживотна шкољка ненадно била везала за ниске црвених корала – разделене коморе цносунчаног срца – што неусмерено проткиваше читаву васиону: дакле, у периферно дишуће срце једног сасвим непознатог космоса.

Отуд тек и ове звезде (– стаклене писаљке!) расуше своје потајно-органичке боје по немерљиво-протежном црнилу платна – што дотиче од саморазвезујућих ширина обновљено-старог неба. Тако од беле звезде-месец – која беше угасла у гаравој прабини свог прогонства – поста двобојна звезда, што објављује смисао сутоњег раскршћа: јарко-светлећи метеор, постао од преображајне отпадне твари; онај који својим продором у црноземљистне дубине, ненаслутљиво жари уснуле душе на побуну. Јер онда када се та бело-писана слова, што трептаво истичу с врха звездане писаљке, коначно преведу на језик постојано-белих знакова (који је језик споријег читања) она добијају наизменично двојно, црвено-зелено обојење.

Управо на тај начин и позно-јесење крошње отресају одвећ опчињавајуће зрачење свог бакарног лишћа у пресахле дубине тамног језера, из кога проговара неки давно заборављени покојник – да би, за тим, испружиле своје вилинско грање у сутоње светлећи свод поднебеса; те да би свеуједно у њега просуле свој страшно зажарен прах молитви. Тек таквом објавом врхунца свог дуго-спутаваног гнева, ове крошње заиста и изврчу собом на-кратко-захваћен етерични одјек поднебеса, у подземну водо-сферу преноса његове подчујне музике. А то је музика једног нагло-застојног даха, која *ниоткуда ступа*, посред вијореће крошње властитог двоструко-обрнутог корења. Стога је то музика што извлачи – кроз шупље стабло – онај неукротиво-свиласти дах с пучине, каквог ствара само незавршено узбуркана коса Катаклотина.

Катарина Ристић Аглаја